

La finestra oberta

MARC LATORRE



Un dia s'aixequen i diuen blanc, l'endemà el blanc ho veuen negre

Darrerament es nota que la tensió no para de créixer en tots els sectors de la sanitat andorrana.

L'hospital s'acosta al punt de ruptura i els professionals de la sanitat se senten poc reconeguts i esgotats.

La ciutadania comença a dubtar d'un sistema sanitari que durant molts anys era considerat capdavanter però que ja no és més que l'ombra del que havia estat.

En relació a les consultes mèdiques per videoconferència, escoltàvem fa poc que "Els professionals sanitaris no comparteixen els nous requisits fixats per Govern, ja que alerten que pot suposar un risc per a la protecció de les dades personals, dificultar l'accés de pacients amb poques competències digitals i perill d'impagament." Era una queixa publicada en premsa.

I com ja és costum en aquest meravellós país no han tingut en compte els col·lectius més sensibles i vulnerables de la societat.

Potser vaig errat i si es van reunir amb les associacions i van demanar el seu parer... Als discapacitats i a la gent gran els van demanar?

A mi ningú m'ha demanat què en penso o com m'afecta.

Per aquest motiu vull aprofitar aquesta tribuna d'opinió i, com a persona invident i progressista, per dir



el que en penso i com m'afecta aquesta notícia.

Una vegada més es tornen a vulnerar els nostres drets. Ho dic jo que, en primera persona, sempre sóc un gran patidor de les lleis tan empàtiques que aquest govern fa i desfà segons d'allà on bufa el vent.

Un dia s'aixequen i diuen blanc, l'endemà el blanc ho veuen negre i ens fan encara més fosca la vida a molts.

La incoherència de tot plegat em té molt desgastat.

És allò d'escoltar com diuen una cosa i assabentar-se després que en fan una de ben diferent.

Hi ha una frase que el meu company de partit Víctor Naudi sempre diu i jo sempre que puc repeteixo: els progressistes diem el que pensem i fem el que diem.

Les persones que tenim una discapacitat mereixem respecte, no volem que parlin ni prenguin decisions per nosaltres, ningú pot parlar per nosaltres. D'igual manera que ningú pot veure per mi.

La gent gran es mereix també estar al centre. Algú anirà a casa seva a fer-los «una Masterclass» de com fer una vídeo trucada amb el seu metge de capçalera?

Els dotaran de recursos com telèfons mòbils amb càmera o aparells adaptats per poder fer aquestes consultes virtuals o, aplicant la coresponsabilitat, seran els fills que hauran de fer la despesa de comprar uns aparells que només utilitzaran per fer una videoconferència amb el seu metge? Cal recordar que les pensions són les que són i als jubilats no se'ls pot escanyar més. Hi ha famílies en la ruïna total.

Molt insistir amb la protecció de dades... i jo crec que qualsevol llei vulneraria el meu dret a la intimitat, ni que sigui una estona, que entrin a casa meua per fer una vídeo trucada, i estar present en la meua conversa amb el meu metge.

Doncs jo sóc un ciutadà, un noi invident, no un número d'una enquesta. Sóc una persona. ≡

Candidat de PS + SDP